

forslag, som det fremgaar af Betænkningen, jo har vundet Tilslutning fra alle Sider. Jeg skal, hvad disse Ændringsforslag angaar, henholde mig til, hvad allerede Udvalgets Ordfører (Hedelund) har fremført, jeg tror ikke, jeg for mit Vedkommende har noget at føje til i saa Henseende.

Til det ærede Medlem Hr. Pürschel, som fandt, at det var en ejendommelig Lovgivningsteknik, der indførtes ved den nye Paragraf, som fastsætter Dyrlægetaksterne, men alligevel aabner Adgang for Landbrugsministeren til at ændre disse, skal jeg bemærke, at det er meget muligt, at det ærede Medlem helt formelt har Ret i sin Betragtning, men denne Sag maa ligesom enhver anden Sag ses i en vis historisk Belysning, og hvis det ærede Medlem — det kan jeg ikke forlange, at det ærede Medlem skal have Tid til —, men hvis det ærede Medlem vil give sig Tid til at studere denne Sags Historie, vil han til sin Forbavselse opdage, at Lovfæstelse af Dyrlægetakster har været et Spørgsmaal, der i Slutningen af forrige Aarhundrede spillede en meget stor Rolle i den politiske Diskussion her i Salen og i det andet høje Ting. Hvis jeg ikke tager fejl, gik det i en vis given Situation saa vidt, at de to Ting nedsatte et Fællesudvalg for at komme overens om Dyrlægetaksternes Fastsættelse, og hver Gang disse kom frem til Behandling i Tingene, har Partiernes delt sig paa forskellig Maade, og der har staaet en stærk Kamp, inden man fandt den Overenskomst, som var nødvendig for at faa Flertal for en bestemt Affattelse af disse Lovbestemmelser. Det har heldigvis ikke været Tilfældet denne Gang, Udvalget har haft forholdsvis let ved at enes om de Takster, der er bragt i Forslag. Man kunde selvfølgelig stryge de tre sidste Linier om Landbrugsministerens Bemyndigelse og holde det aabent til en ny Lovændring, hvis man ønskede Ændringer i Taksterne. Jeg tror, det ærede Medlem har Ret i, at det formelt vilde være det mest tiltalende. Jeg ser saaledes paa det, at denne Paragraf egentlig er en Overgangsparagraf fra den Tid, da Rigsdagen holdt fast paa selv at have i sin Haand Fastsættelsen af disse Takster, til den Ordning, som nu er gældende for de allerfleste offentlige Dyrlægeforretningers Vedkommende: at de fastsættes af Landbrugsministeriet, medens Ordningen endnu gælder for de Dyr læger, der virker i Praksis vedrørende smitsomme Sygdomme. Jeg maa gøre opmærksom paa, at det er efterhaanden blevet et meget stort Antal kontrollerende Dyr læger, der beskæftiges ved samtlige Eksportslagterier, Eksportmarkeder og andre Markeder samt

ved en Række Kødkontrolstationer. I alle disse Tilfælde beskæftiger Rigsdagen sig ikke med Taksternes Fastsættelse, men Landbrugsministeren er bemyndiget til at fastsætte dem, dog saaledes, at de, der skal betale Taksterne, og Dyr lægerne, der skal modtage Honorarerne, forhandler og i Regelen bliver enige. Men i Mangel af Enighed er det Landbrugsministeren, der fastsætter Taksterne. Det synes ogsaa rimeligt, at der er en saadan Adgang for Landbrugsministeren til at fastsætte de Takster, der skønnes at være rigtige. Naar Lovbestemmelsen er ført ind her og der senere føjes til, at Landbrugsministeren kan ændre Taksterne, maa jeg dog gøre opmærksom paa, at der i selve Lovforslaget er fastsat noget principielt, som jeg vil mene, at Landbrugsministeren fremtidig bør respektere, saaledes at det, han kan ændre, kun er selve Tallene. Vi har jo alle set, hvordan Værdiansættelser i de senere Aar har været Genstand for Forandringer af meget gennemgribende Art. Det er meget muligt, at Forholdene om 2—3—4 Aar er saaledes, at hver Gang her staaer 6 Kr., skal det være 4 Kr. eller maaske 8, det ved man ikke noget om. Men det principielle i Lovforslaget er, at man gaar over til at betale pr. Forretning, medens man tidligere i Henhold til Loven betalte pr. Dag. Det har dog sin Betydning, at det bliver slaet fast i Loven. Jeg forstaar derfor den her givne Bemyndigelse saaledes, at Landbrugsministeren kun kan ændre Antallet af Kroner, der er anført i Loven, i Overensstemmelse med de Forhold, der maatte fremtræde i den kommende Tid. Derved vil de Takster, der fastsættes for Dyr læger, der virker ved smitsomme Sygdommes Bekæmpelse, kunne bringes i Overensstemmelse med de Takstansættelser, der i øvrigt finder Sted for kontrollerende Dyr læger. Jeg haaber derfor, at det ærede Medlem vil indrømme, at det ikke er saa meningsløst, som det ærede Medlem vilde give det Udseende af, at der i Loven er fastsat Takster samtidig med, at der er givet Landbrugsministeren en vis Bemyndigelse til at ændre dem, hvis ændrede økonomiske Vilkaar maatte gøre det for nødvendigt. Det er heller ikke noget usædvanligt, at Rigsdagen vedtager en Lov med en Dispensationsmyndighed for den vedkommende Minister, og selv om det her ikke er ganske det samme som en Dispensationsret, er det dog en Ret til at ændre Lovens Bestemmelse, hvis det maatte anses for nødvendigt.

Til det ærede Medlem Hr. Holstein skal